

obžalovaná vytyká, že napadený rozsudek dospívá k názoru, že povaha její neskytá naději, že napříště povede pořádný život, ač lichevní soud, který ji soudil pro sbíhající se delikt válečné lichvy, shledal, že jsou tu podstatné důvody, by jí dobrodiní podmínečného odkladu výkonu trestu bylo poskytnuto. O tom, zda tu jsou či nejsou podstatné příčiny, z nichž lze usuzovati, že obžalovaný povede pořádný život, i když trest nebude na něm vykonán, uvažuje soud volně; jelikož obžalovaná brojí jen proti výsledku tohoto volného uvažování, dlužno její stížnost v tomto bodě pokládati za odvolání. Než ani toto není odůvodněno. Podle § 6 čís. 4 zák. a podm. odsouzení měl nalézací soud rozhodnouti, mají-li býti vykonány trest lichevním soudem vyslovený a trest uložený obžalované napadeným rozsudkem či má-li i tento býti odložen. Nalézacímu soudu nelze však nyní naříditi, by dodatečně podle tohoto předpisu rozhodl; tomu brání zákaz reformatio in pejus. Zrušovací soud musel se proto obmeziti na to, by přezkoumal, zda nalézací soud odepřel obžalované podmínečný odklad výkonu trestu právem. Shledal důvody, jimiž nalézací soud odůvodňuje svůj výrok, správnými a proto odvolání v tomto bodě nevyhověl. Pokud se týče odvolání do výměry trestu, položil si nejvyšší soud především otázku, zda odvolání to jest vzhledem na ustanovení § 283 tr. ř. přípustné, kdyžť nalézací soud při výměře trestu ohledně této obžalované použil mimořádného práva zmírňovacího dle § 54 tr. zák. a mimořádné záměny trestu dle § 55 tr. zák., a trest vyměřil, přihlížeje k ustanovení § 265 tr. ř., žalářem v trvání 4 měsíců, zotřeseným a doplněným jedním postem měsíčně, a kdyžť pro zločin podílnictví na krádeži, pro nějž byla stěžovatelka odsouzena, jest stanovena nejnižší zákonná sazba žalářem v trvání šesti měsíců. Otázku tuto zodpověděl nejvyšší soud kladně. Stěžovatelka byla rozsudkem lichevního soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti ze dne 12. dubna 1921 odsouzena pro přečin dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., do tuhého vězení v trvání 6 měsíců. Poněvadž pak zločin podílnictví na krádeži, pro nějž nyní byla odsouzena, spáchala před vydáním právě citovaného rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti, jest oba tyto rozsudky po rozumu § 265 tr. ř. — kteréžto ustanovení nalézací soud při výměře trestu pro zločin podílnictví na krádeži také použil — pokud se týče trestu považovati za jednotný celek, tresty tyto — třebaže jsou různého druhu — jest sečísti a pak ovšem dlužno vysloviti, že jest odvolání co do výměry trestu přípustno, poněvadž součet obou trestů daleko převyšuje nejnižší zákonnou sazbu ustanovenou v § 186 tr. zák.

Čís. 1052.

Lze spáchat i pokus těžkého ublížení na těle dle § 155 a) tr. zák. Okolnost, že trestný čin nebyl ve výroku rozsudku označen jako trestný čin nedokonaný, ač dle důvodů rozsudku shledán v činu pouze pokus, nemůže vésti ku zrušení rozsudku, nýbrž jen k doplnění rozsudečného výroku.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1922, Kr I 1110/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně

ze dne 12. září 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem §§ 152 a 155 a) tr. zák. pouze potud, že doplnil nález rozsudku soudu nalézacího tím způsobem, že trestný čin, v něm uvedený, nebyl dokonán náhodou, a že se tudíž obžalovaný dopustil zločinu nedokonaného těžkého ublížení na těle podle §§ 152 a 155 a) tr. zák. ve spojení s §em 8 tr. zák.

Důvody

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že napadeným rozsudkem byl čin stěžovatelův, ač nebyl dokonán, jen nesprávným výkladem § 155 a) tr. zák. podřaděn skutkové podstatě dokonaného zločinu ve smyslu tohoto zákonného ustanovení. Nesprávnost názoru, v rozsudku takto výrazu došedšího, dovozuje zmateční stížnost srovnáním § 155 a) tr. zák. s ustanovením § 8 tr. zák. a míní, že by byl, měl-li by právní názor nalézacího soudu uznán býti správným, pokus zločinu ve smyslu § 155 a) tr. zák. vůbec vyloučen. Dle skutkových zjištění napadeného rozsudku hodil stěžovatel proti hlavě Hyňka A-a ze vzdálenosti asi 10 kroků prudce sekýrkou, takže letěla těsně vedle jeho hlavy, a bylo, jak se praví v rozhodovacích důvodech, neštěstí zabráněno jen tím, že se A. uhnul rychle stranou. Nalézací soud vzal dle rozsudkových důvodů za prokázáno, že stěžovatel předsevzal vyličený čin v úmyslu, způsobiti A-ovi těžké poškození na těle, neboli, jak přesněji zní výrok rozsudkový, přivoditi některý z těžkých výsledků, zmíněných v § 152 tr. zák. Je tudíž zřejmo, že rozsudek podřazuje stěžovatelův čin skutkové podstatě dle druhé věty § 155 a) tr. zák. Je nepochybné, že s hlediska obecného pojmu pokusu ve smyslu § 8 tr. zák. jde v tomto případě o čin nedokonaný, tudíž jen o pokus zločinu, a není důvodu, by v činu stěžovatelově právě jen proto, že jde o zločin dle § 155 a) tr. zák., spatřována byla skutková podstata zločinu dokonaného, jak činí rozsudek, odůvodňuje tento postup nalézacího soudu v ten smysl, že zločin dle § 155 a) tr. zák. nelze vzhledem k doslovu zákona, t. j. ke slovům § 155 a) tr. zák.: »I když zůstalo jen při pokuse«, kvalifikovati jako pokus, ač ovšem připustiti dlužno, že doslov § 155 a) tr. zák. sám o sobě může k podobnému výkladu snadno dáti podnět. Bylo by proto na místě bývalo, podřaditi čin stěžovatelův skutkové podstatě nedokonaného zločinu těžkého poškození tělesného ve smyslu §§ 8, 155 a) tr. zák., což se arci v důsledku onoho opačného právního hlediska, zaujatého nalézacím soudem, nestalo. Než zmateční stížnosti nelze vyhověti v ten smysl, jak ona to žádá, aby totiž napadený rozsudek byl zrušen a obžalovaný byl uznán vinným zločinem pokusu těžkého ublížení na těle dle §§ 8, 152 a 155 a) tr. zák., poněvadž v důvodech rozsudku bylo výslovně zjištěno, že neštěstí bylo zabráněno jen tím, že se A. uhnul rychle stranou, že tudíž trestný čin nebyl dokonán jen náhodou, a netřeba proto rozsudek zrušovati, neboť rozsudkový nález tvoří s rozsudkovými důvody jednotný celek a v rozsudkových důvodech zjištěny byly všechny pojmové znaky zločinu pokusu těžkého ublížení na těle podle §§ 8, 152, a 155 a) tr. zák., stačí tedy uvést rozsudkový nález v soulad s rozsudkovými důvody a se stavem skutkovým a právním.